

Ve své diplomové práci jsem se snažila přiblížit Stašu Jílovskou jako svébytnou tvůrčí osobnost - ne prizmatem její nejlepší přítelkyně Mileny Jesenské ani životního partnera Adolfa Hoffmeistera - a potvrdit, případně vyvrátit tři výše zmíněné postuláty. Vzhledem k absenci monografií i jiných publikací o Staše a k velmi skromnému množství tiskovin, které by se jí byť i jen okrajově zabývaly, byl pramenný výzkum v knihovnách a archivech náročný. Na konci totiž téměř vždy stálo zjištění, že materiály ke Staše neexistují. Bibliografii pro první část práce jsem si tedy musela vytvořit v podstatě sama, a tudíž ji co do významu považuji za rovnocennou části druhé, překladovo-analytické. Ne zcela zodpovězenou otázkou zůstává, proč se na Stašu v odborné literatuře (resp. v literatuře vůbec) zapomíná. Byla totiž mj. redaktorkou Vest Pocket Revue, s Voskovcem a Werichem se úzce přátelila a v určitých obdobích života stýkala na denní bázi. Scházela se rovněž s okruhem lidí kolem Mánesu a Devětsilu, se Seifertem, Nezvaletm, Holanem, Voskovcem, Werichem, Ježkem, Toyen, Štýrským, s architektky Frágnerem, Smetanou a B. Feuersteinem, malířem Šímou, se sochařem Makovským, Teigem, S. K. Neumannem a také s Hoffmeisterovým přítelem, komponistou Hansem Krásou. Za účasti Hoffmeistera nebo i bez ní navazovala kontakty s intelektuálním výkvětem Evropy, zejména té avantgardní (I. Erenburg, T. Tzara, P. Soupault, L. Aragon, P. Éluard), a spolupracovala s předními nakladateli. Snad je tomu tak proto, že jejími charakterovými rysy byla umírněnost, distingovanost. Účastnila se akcí spolu s dnes slavnými osobnostmi, ale nezviditelňovala se po vzoru zlaté mládeže. A to se k ní přitom mohla relativně dobře počítat, protože její předci již tradičně hráli v českých novodobých dějinách důležitou roli a otec zastával vysoké funkce; krátce byl i ministrem.